

LEVI

SYKSY 2016

**LEEVI on Madetojan musiikkilukion opiskelijoiden äidinkielen ja kirjallisuuden koulukoh-
taisella lehdistökurssilla (wÄI10/ÄI13) toimit-
tama lehti. Lehteä alettiin julkaista vuonna
1982.**

PL 45

Leevi Madetojan katu 1
90015 OULUN KAUPUNKI

puh. 050-3672236

Päätoimittaja Markus Hopia

Toimittajat Mika Alila, Riina-Kaisa Autti, Eveliina
Jäntti, Anna-Beata Koskelo, Tommi Kuisma,
Aapo Käkilehto, Linda Kärppä, Emmi Löppönen,
Saila Paloniemi, Aapo Rautio, Helena Suomala,
lida Tahkola.

Kansi Saila Paloniemi

Ohjaava opettaja Kai Hissa

Sähköinen lehti <http://www.ouka.fi/oulu/madetojan-musiikkilukio/leevi-lehti>

Madetojalaiset maailmalla

Madetojan musiikkilukiosta valmistuneet kouluttautuvat eri ammattiteihin, joista suurin osa ei välttämättä edes liity musiikkiin. Monelle musiikki jää harrastukseksi, jonka äärellä on hyvä levähtää ja päästää irti arjen kiireistä. Koulumme kasvattaa silti meistä kaikista yhtenäisen joukon riippumatta ammatinvalinnastamme. Koulumme luo meistä selviytyjiä. Meistä tulee yksilöitä, jotka pärjäävät elämässä ja jotka kykenevät ratkaisemaan haasteita luovuttamatta ongelman tullessa kohdalle.

Madetojan musiikkilukiolaisten menestyminen elämässä heijastuu nykyään myös median kautta. Kuukausittain eri medioista voi seurata, kuinka entisiä ja nykyisiä oppilaitamme on päässyt mukaan erilaisiin projekteihin, menestynyt kilpailuissa tai ammateissaan ja kuinka he ovat tehneet kiitettävää työtä. Viime aikona on paljon uutisoitu laulaja Saara Aallosta, joka ensimmäisenä suomalaisena osallistui X Factor -kisaan ja on edennyt siinä pitkälle vielä tipahtamatta. Viime syksynä Aalto osallistui uuden musiikin kilpailuun, jonka toinen sija kiskaisi kyseisen naisen mediapyörteeseen niin hyvässä kuin pahassakin.

Median huomiota on saanut myös monille tuttu koulumme entinen oppilas Suvi Teräsniska. Suomen nuorin Iskelmä-Finlandian saanut Teräsniska on saanut medialta onnitteluja ja kiitosta musiikistaan. Madetojan nykyisiä oppilaita on voinut nähdä televisiossa muun muassa The Voice of Finland -kilpailussa, lehdissä erilaisissa uutisissa ja Oulun kaupunginteatterin lavoilla näyttelemässä.

Kaikki nämä ja tulevat saavutukset, joita opiskelijamme tekevät, ovat unelmia. Unelmia siitä, että saa tehdä sitä, mikä itselleen on kaikkein rakkainta miettimättä, miellyttääkö se välttämättä muita ihmisiä. Jotta unelmat joskus pystytään toteuttamaan, meidän tulee selviytyä alun, välillä erittäin kovastakin, työmäärästä. Siihen meillä kaikilla on mahdollisuus koulumme ansiosta. Samalla kun koulumme opettaa meitä selviämään haasteista se myös auttaa meitä pääsemään omiin unelmiimme. Unelmien toteutus on tärkeää, sillä siten pystymme olemme aitoja itsellemme ja ympärillämme oleville ihmisille. Unelmilla ja niiden saavutuksilla luomme sisältöä elämällemme. Saara Aalto on sanonutkin: "Älä koskaan luovu unelmistasi!"

Markus Hopia, päätoimittaja

Ykköstoimittajia

Tänä syksynä Leevin toimituksessa on aloittanut neljä uutta toimittajaa, jotka ovat ensimmäinen vuoden opiskelijoita. Tässä he esittelevät lyhyesti itsensä.

"Olen Eveliina Jäntti, ykkösellä. Harrastuksiini kuuluvat piirtäminen, maalaminen sekä pianon ja kitaran soittaminen. Tykkään myös olla kavereiden kanssa ja katsoa leffoja."

"Heippa! Olen 16-vuotias Linda Kärppä, Leevi-lehden uusi toimittaja. Soitan huilua ja pianoa sekä pelaan salibandya. Leevi-lehden kautta haluan harjoittaa kirjoitustaitojani sekä saada uusia kokemuksia."

Hei! Olen 16-vuotias Emmi Löppönen 1B-luokalta ja asun Muhoksella. Soitan pianoa ja laulan sekä yksin että kuoroissa. Musiikin lisäksi harrastelen kotona itsenäisesti kuvataiteita ja kirjoittamista silloin, kun koulunkäynniltä kerkeän ja inspiraatiota riittää. Leevi-lehden kautta haluan päästä harjoittamaan omia kirjoitustaitojani ja kokemaan uusia kokemuksia.

Hei. Nimeni on Mika. Olen basisti, kitaristi ja laulaja. Tavoitteeni LEEVI-lehden toimittajana on tuottaa edes jotain sisältöä, joka kiinnostaisi edes jotakuta.

ARVIO

Koulutusviikonlopun päätös-konsertti

Astun Pohjankartanon pääovesta sisään, ja pitsan tuoksu leijahtaa nenääni. OASBB:n järjestämän oppilaskonsertin alkuun on reilu puoli tuntia, ja soittajat keräävät voimia viikonlopun ahertamisen jälkeen. Pitsat ja aplodit on hyvinkin ansaittu.

Teksti ja kuvat: Eveliina Jännti

Pohjankartanon juhlasali ennen konsertin alkua.

Sunnuntai-iltapäivänä 28.8.2016 pyörähti käyntiin OASBB:n eli Oulu All Star Big Bandin järjestämä oppilaskonsertti. Tapahtumassa esiintyivät OASBB:n lisäksi kaksi nuoriso- big bandia, Oulu Youth Jazz Orchester ja Biggizz junior big band Kokkolasta. Big bandit soittivat monipuolisesti jazzia noin puolitoistatuntia ilman väliaikaa.

Oulu Youth Jazz Orchesterin viikonloppukoulutustapahtuman konsertin aloitti **Jaakko Jauhiainen** puheellaan, jossa hän kertoi tästä perinteisestä viikonloppukoulutuksesta. Oulu All Star Big Band oli kouluttanut perjantai-iltapäivästä lähtien kahta nuoriso- big bandia.

Biggizz soittamassa kapellimestari Jaakko Nurilan johdolla.

Oulun konservatorion ja Madetojan musiikkilukion Oulu Youth Jazz Orchestra.

Sven Seebeck, saksofoni.

Kovalla harjoittelulla Biggizzin **Sami Ihajoki** oli saanut Jaakko Jauhiaisen kanssa taitavasti koottua valmista konserttimateriaalia sunnuntain konserttiin. Ensimmäisenä kuultiin Biggizz junior big bandia, jonka jälkeen OYJO:a eli Oulu Youth Jazz Orchestraa. Näistä kahdesta big bandista nuorimmat soittajat olivat yläkoululaisia. Kapellimestarina nuorille toimi **Jaakko Nurila** Lapin sotilassoittokunnasta. Lopuksi konsertin päätti vanhemmat konkarit Oulu All Star Big Band.

* * *

OASBB esitti konsertissa muun muassa **Olli Ahvenlahden** kappaleen *Countenance*. Sinäkin voit käydä kuuntelemassa Spotifysta Oulu All Star Big Bandin albumia *70's Revisited*, jossa on *Countenancen* lisäksi paljon muita teoksia. □

Isabellen ihmemaa

”Eräänä yönä minä näin unta aivan erityisestä maailmasta nimeltä Story Land. Se oli hyvin kaunis ja ihmeellinen satumaailma, jonne jokainen tarinoihin uskova lapsi pääsi peiliportaalin kautta. Minäkin kävin siellä. Muistan hyvin, kuinka leikin siellä muiden lasten ja Story Landyn asukkaiden kanssa kuurupiiloa ja hippaa. Siihen aikaan Story Landya hallitsi kaunis ja hyväsydäminen kuningatar Aurora, joka rakasti lapsia. Kaikki Story Landissa oli hyvin. Pian kaikki kuitenkin muuttui... Kuningatar Aurora nimittäin sairastui ja menehtyi. Tämän jälkeen valtaan nousi hänen ilkeä ja pahamaineinen kaksoissisarensa Emelie, joka toisin kuin sisarensa, inhosi lapsia ja niinpä hän... Muutti ihanan uneni painajaiseksi, jota olen nähnyt siitä yöstä lähtien joka ikinen yö. Olin silloin yhdeksän kun minut karkotettiin omasta satumaailmastani. Nyt olen seitsemäntoista. Nykyään en näe unestani muuta kuin sen ihanimman ja suoraan sen perään kamalimman kohdan. Herään usein siihen, kun huomaan itkeväni. En ymmärrä miksi, sillä kaikkihan on vain unta. Tai niin minä luulin, kunnes eräänä päivänä tapahtui jotakin, mikä muutti aivan kaiken, ikiajoiksi.”

”Isabell”, karjuu Isabellen kärkeä vanha opettaja rouva Katherine, ”kerro meille, millaisia vaikutuksia ensimmäisellä maailmansodalla oli?” Kuultuaan tämän kärkeänsä sävyyn kysytyn kysymyksen Isabell, joka oli aivan omissa maailmoissaan, havahtuu. ”Kun ilkeä kuningatar Emelie rikkoi peliportaalit, eivät maailman lapset päässeet enää koskaan Story Landyyn”, hän vastaa. Koko luokka purskahtaa nauruun. Takapenkillä istuvat niin sanotut suositut tytöt, kuiskivat jotakin ja eräs Isabellen vieressä istuva poika nimittää häntä kuuluvaan ääneen salaperäiseksi tarinatytöksi, pilkallista äänensävyä kuitenkin käyttäen. ”Mitä sinä höpötät?” opettaja tuhahtaa ja jatkaa taululle kirjoittamista. Julie, Isabellen paras ystävä, joka istuu hänen vieressään, tönäisee häntä vähäsen ja kysyy hiljaa kuiskaten: ”Mikä sinua vaivaa Isabell?” Isabell kääntää hämillään katseensa Julieta kohti ja vastaa: ”No, se uni.” ”Taasko? Se sama uni?” Julie ihmettelee. ”Niin, se sama uni. Uni jossa menen portaalin kautta Story Landiin”, vastaa Isabell. Julie pyörittelee päätään hieman turhautuneena, ottaa kynänsä ja jatkaa lopulta kirjoittamista. Isabell taas vaipuu takaisin omiin ajatuksiinsa. Vihdoin tunti sitten loppui ja kellot soivat. Ei mene kuin vain muutama minuutti kun koko luokka on aivan tyhjä. Pian myös käytävä hiljenee, sillä suurimmalla osalla opiskelijoista loppui koulu siihen aikaan.

Isabell ja Julie pukevat ylleen, oltiinhan jo pitkällä syksyä, ja lähtevät kävelemään kohti kotia. Kumpikin tytöistä on aivan hiljaa. Heidän yllään leijuu kuin salainen ja ajatuksia viiltävä kylmä ja huurteinen hiljaisuuden pilvi, jota he eivät uskalla puheellaan rikkoa. He eivät edes hyvästele toisiaan saapuessaan risteyskseen, josta molempien oli määrä kääntyä omiin suuntiinsa. Eivät ääntäkään päästäneet, eivät kääntäneet katseitaan. Jatkoivat vain matkaa kumpikin omaan suuntaansa kuin toista ei olisi ollutkaan. Niin Isabellen ja Julien tiet siis erkanivat ja Isabell jatkoi matkaansa vieläkin sanaakaan sanomatta. Hän kuunteli hiljaa ohitseensa kiitävää tuulta ja kuuli hän taivaalta myös muuttomatkalta lähtevien joutsenten

laulua. Hän käveli kuin varoen jotakin pitkin kylmää ja yksinäistä maantietä, jonka molemmin puolin oli laajalti vain peltoa ja niiden takana synkkä ja jokseenkin jopa pelottava metsä, josta saattoi öisin kuulla susien ulvontaa. Siihen aikaan elettiin nimittäin aikaa, jolloin lähes jokainen asui maalla ja niin myös Isabell teki.

Pian Isabell on perillä. Hän avaa varovaisesti kotiovensa. Sisällä valitsee samanlainen, hieman karmiva hiljaisuus kuin ulkonakin. Jopa heidän kissansa oli jossakin, ties missä karkuteilla. Niin Isabell riisuu hilkkansa, uudet mustat kenkensä ja kävelee keittiöön, josta hän löytää isänsä kirjoittaman viestin. "Hei Isabell", alkoi paperiin kirjoitettu teksti, "olen pikkusiskojesi kanssa mummillä. Tulemme noin kello 20. Äiti on yhä työmatkalla, muistat kai sen. Nähdään illalla. Sydämellä isä." Isabell ei välittänyt lapusta sen koommin, sillä hän oli hyvin väsynyt. Hän haki huoneestaan kauniin hopeisen hiusharjansa, jonka oli saanut isomummiltaan, joka oli kierrellyt elämänsä aikana, sen ajan olemuksesta ja köyhyydestä poiketen, ympäri maailmaa ja josta hän oli sen Isabellelle tuonut. Tämän jälkeen Isabell raahautui vessaan, jossa hän ajatteli parannella kampaustaan, mutta juuri silloin hän näki jotain hyvin erityistä. Peiliin oli kiinnitetty vaaleanpunainen paperilappunen, jossa luki hyvin kauniilla käsialalla ja kultaisin kaunokirjaimin "Älä koske, kiitos." "Mitä?" Isabell ihmettelee... "Tuo ei kyllä ole ainakaan siskojeni käsialaa ja toiseksi eiväthän he osaa edes vielä kirjoittaa kunnolla. Kuka lapun on kirjoittanut ja miksi? Onko peili kenties rikki?" jatkaa hän mietteitään. "Mikä peilissä on muka vikana?" Isabell koskettaa hyvin varovaisesti ja hieman hämillään sormellaan peiliin. Mitään ei tapahdu. "Sanoinhan", Isabell hämmästelee, "ei mitään vikaa." Nyt hän koskettaa jo koko kädellään peiliin. Juuri kun hän on avaamassa suutaan sanoakseen, ei taaskaan mitään, hän huomaa kuitenkin jotain, joka tukahduttaa hänen äänensä. Isabell huomaa kätensä, joka on puoliksi tunkeutunut peilin lävitse ties minne. Tästäkö hän säikähtää pahanpäiväisesti ja vetää kätensä mahdollisimman nopeaa ulos salaperäisestä peilistä. "Mitä tämä on?" hän kysyy itseltään. "Ei ainakaan totta, vai onko?" Isabell tarkkailee peiliä vielä hetken, jonka jälkeen hän kapuaa pöydän päälle ja työntää molemmat jalkansa peiliin. "Syteen tai saveen", hän sanoo itselleen, ja ennemmin kuin kukko kiekaisee tai kissa miukuu, hän ponnistaa itsensä kokonaan salaperäisen peilin sisään.

Kohta Isabell tuntee itsensä kuin putoavan, niin kuin hän olisi hypännyt alas pöydän reunalta. Mutta nyt vastassa ei ollutkaan tuttu vessan seinä, vaan jotain ihan muuta. Isabell näki edessään hyvin kauniin lehtimetsä aukion ja aukion keskellä suuren lammen. Tämän nähdessään hänelle tulee mieleen tarina joutsenlammesta, mutta tällä lammella ei joutsenia tai tanssijattaria näkynyt. Isabell tähyilee ympärilleen. Mitään ei näy. Hän kuulee vain uskomattoman kauniin linnunlaulun korvissaan. "Mikä tämä kaunis paikka on?" hän ihmettelee. "Huhuu! Onko täällä ketään!" Kukaan ei vastaa, kukaan muu kuin kaiku. Isabell kävelee lähemmäksi hehkuvan kaunista lampea. Lammen läpinäkyvä vesi kimalteli timanttien lailla auringossa. Isabell istahti lammen töyräälle ja upotti jalkansa ihanan viileään veteen. "Tämä on hyvin kaunis paikka", hän mietti itsekseen ja alkoi haukotella, "ihan kuin kaunista unta." Isabell oli kokonaan unohtanut ärtymyksensä, koulun ja kaiken muun. Niinpä hän sulki silmänsä ja vaipui tahtomattaan uneen.

"Onko se kuollut?" kysyy pieni poika isoveljeltään. Vähän sen jälkeen kun Isabell oli nukahtanut, oli muuan pikkupoika, joka oli ystävänsä ja isoveljensä kanssa kävelyllä, löytänyt hänet. "No onko?" kiljuu poika. Mutta hänen isoveljensä ei vastaa. Hän on jähmettynyt aivan paikoilleen tuijottamaan nukkuvaa tyttöä. Tytön hyvin kauniita vaalean oranssivärisiä aukinaisia ja pitkiä hiuksia, sinikeltaista mekkoa, joka oli tytön polviin saakka ja jossa oli hyvin suuri rusetti, sekä tytön hyvin kauniita vartalon muotoja. "Oikeasti vastaa, Haloo! Oletko kuuro?" huutavat nyt jo molemmat pienemmät pojat kuorossa. Silloin vanhempi poika vasta havahtuu: "Ai, anteeksi. Sanoitteko te jotakin?" "Jaa, ai sanoimmeko", katsoo pikkupoika hyvin närkästyneenä isoveljeään ja jatkaa osoittaen samalla Isabellea, "kysyimme sinulta, onko tuo kuollut?" Juuri samoihin aikoihin Isabell alkaa herätä, hän venyttelee käsiään ja avaa silmänsä. Pojat astuvat pikaisesti muutamia askelia taaksepäin. Isabelleen noustessa istumaan pikkupojat eivät pysty enää hillitsemään itseään, vaan he huutavat lujaa yhteen ääneen: "Hei, se elää!"

Vasta silloin Isabell näkee pojat. Hän hyppää ylös, kuin olisi nähnyt aaveen. Yhtä nopeasti ainakin. Hän suoristaa hädissään mekkonsa helmat ja astuu peloissaan muutaman pienen askelen pojista pois päin. "E... ettehän tee minulle pahaa?" hän kysyy hämillään ja jopa hieman peloissaan. Pian vanhin poika tajuaa, Isabelleen pelon. Hän astuu pari varovaiselta askelta lähemmäksi. "Anteeksi, jos säikäytimme teidät. Se ei ollut tarkoituksemme kaunis neito", hän aloittaa hyvin kohteliaasti ja jatkaa, "olin vain kävelyllä veljeni ja hänen ystävänsä kanssa, kun veljeni löysi sinut ja..." hänen lauseensa keskeytyy. "Ei se mitään", sopertelee Isabell samalla tutkaillessaan poikia päästä varpaisiin ja takaisin. Vanhimman pojan huomattessa Isabelleen hyvin suuri epäluulo heitä kohtaan hän astuu vielä muutaman askeleen varovaisesti lähemmäksi häntä. "Minä olen Antonio ja olen seitsemäntoista vuotias. Ja tässä on pikkuveljeni Eirik ja hänen paras ystävänsä Michael. He ovat yhdeksän vanhoja." Silloin Isabell rohkaisee mielensä ja vastaa: "Minun nimeni on Isabell ja minäkin olen seitsemäntoistavuotias." Antonio hymyilee ja Isabell hymyilee vienosti takaisin.

Kun hiljaisuutta on kestänyt hetken ja tämän hetken aikana malttinsa menettäneet pikkupojat ovat juosseet hieman kauemmaksi leikkimään, kysyy Isabell varovaisesti hyvin pienellä ja ujolla äänellä: "Anteeksi, mutta missähän minä olen?" Antonio katselee viatonta tyttöä hieman hämmästyneenä ja vastaa: "Te hyvä neiti olette Story Landyn Eteläpuolella aivan..." Hänen lauseensa kuitenkin keskeytyy Isabelleen ihmetykseen: "Sto...Story Landyn... Mutta silloinhan tämä on vain unta. Mutta missä vaiheessa nukahdin?" "Anteeksi neiti hyvä. Sanoitteko te jotakin?" kysyy Antonio. Silloin Isabell kääntää hämillään katseensa pois päin tajutessaan että oli puhunut ääneen. "En. En sanonut mitään tärkeää herra Antonio." hän vastaa. Antonio, joka näkee hämmennyksen Isabelleen kasvoilla yskäisee kuin olisi aloittamassa puheen, katsoo häntä suoraan hänen merensinisiin silmiinsä, hymyilee ja kysyy: "Oletteko te eksynyt neiti vai miksi olette niin hämmentynyt? Me voimme kyllä auttaa teitä." Pikkupojat, jotka ovat kerenneet tulla jo takaisinkin katsovat Isabellea epäluuloisen näköisinä. "Missä sinä asut?" he kysyvät. Juuri kun Isabell on vastaamassa kysymykseen, hän tajuaa tilanteensa ja alkaa empiä: "Mitenhän kertoisin sen teille... Katsokaas, kun asun... peilin toisella puolella." Silloin Antonio hämmentyy pahemman kerran: "Sanoitko peilin?" hän kysyi. "Kyllä, peilin", toistaa itsekin hämmentynyt Isabell. "En uskonut portaaleja enää olevan ollenkaan. Luulin kaikkien tuhoutuneen silloin kun..." Antonion lause

keskeytyy kuitenkin taas Isabellen kysymykseen: "Mitkä portaalit?" "No annas kun ker-ron", Antonio aloittaa, "Story Landin peiliportaalit. Kauan sitten portaaaleja oli enemmänkin. Niiden kautta jokainen tarinoihin uskova lapsi ja nuori pääsi Story Landiin. Siihen aikaan eli noin kahdeksan vuotta sitten Story Landia hallitsi hyvin kaunis ja hyväsydäminen kuningatar Aurora, joka rakasti lapsia." "Mitä sitten tapahtui?" keskeyttää Isabell toistamiseen. Antonia katsahtaa Isabelleen ja jatkaa: "Eräänä päivänä Aurora kuitenkin sairastui ja menehtyi. Hänen kuolemastaan on monia tarinoita. Toiset sanovat, että hän olisi ollut jo kauemman aikaa sairas, mutta olisi salaillut sitä ettei menettäisi kruunuaan. Mutta minä en usko siihen, sillä hän kuoli niin äkkiä ja hän oli niin rehellinen, että olisi kyllä myöntänyt jos olisi ollut sairas. Toiset taas kertovat että hänet olisi myrkytetty ja eräissä versioissa myrkyttäjäksi olisi ollut jopa hänen oma kateellinen sisarensa Emelie, joka oli seuraavana kruununperimislistalla. Joka tapauksessa valtaan astui siis Emelie, nykyinen kuningattareme. Hän ei kuitenkaan ole yhtään kuin sisarensa Aurora, vaan hän on hyvin ilkeä ja inhoaa lapsia. Ja niinpä eräänä päivänä hän teki sen, mitä oli odotettavissa. En voi koskaan unohtaa sitä päivää... Voi, kuulen vieläkin niiden kaikkien viattomien lasten huudot. Olin itse silloin vasta yhdeksänvuotias."

"Olen pahoillani", sanoo Isabell pala kurkussaan ja jatkaa vielä, "ja hän siis sulki kaikki portit, vai mitä?" Antonio huokaa syvään: "Sulki portit, rikkoi peilit, kuinka sen nyt tahtoo sanoa. Niin hän teki. Eikä siinä vielä kaikki. Hän nimittäin teki sen hyvin väkivalloin, polttaen lähes koko Story Landyn vainotessaan viattomia lapsi raukkoja. Ja... pakottaen heidät valitsemaan kahden, niin erilaisen maailman väliltä. Osa Story Landyn lapsista lähti pakoon toiseen maailmaan, osa toisen maailman lapsista vain palasi kotiin kuitenkin itkien tietäessään, ettei enää koskaan pääsisi takaisin. Osa lapsista taas olisi tahtonut palata kotiinsa toiseen maailmaan, mutta eivät kerenneet ennen portaalien rikkoutumista. Ja se kaunis ja suloinen pikkutyttö..." Antonio ei saa sanottua lausettaan pidemmälle. Isabell ei uskalla keskeyttää heidän päälleen laskeutunutta hiljaisuutta, vaikka hän olisi hyvin paljon tahtonut tietää kenestä Antonio puhui ja miten tälle kyseiselle pikkutyttölle kävi. Lopulta Isabell ei kyennyt enää pidättelemään uteliaisuuttaan vaan sanoi: "Kerro minulle, kuka tämä pikkutyttö on ja kuinka hänen kävi. Ole niin kiltti Antonio." Antonio huokaa taas syvään: "Se tyttö... En voi koskaan unohtaa hänen kauniita merensinisiä silmiään ja... Hän oli toisesta maailmasta, ilmeisesti siis sieltä, mistä sinä tulet. Hän kävi täällä joka päivä leikkimässä ja... minä pidin hänestä kovin paljon. Tuhon päivänä, sillä nimellä kutsumme päivää, jona Emelie tuhosi toisen maailman lasten unelmat, tuo kyseinen sinisilmäinen ja oranssihiuksinen tyttö oli täällä tapansa mukaan leikkimässä. Pian kun kaikki olikin vain täyttää kaaosta, juoksimme sen tytön kanssa piiloon, jossa tyttö alkoi itkeä. Kun kysyin häneltä, mikä hänen on hän vastasi, minua pelottaa, pelottaa niin paljon. Kun sitten lohdutin häntä tunsin jotain sellaista, mitä en ollut koskaan ennen tuntenut." "Olit todella ihastunut siihen tyttöön", keskeyttää Isabell taas, "mutta kuinka sen tytön sitten kävi?" Antonio katsahtaa Isabelleen päin ja naurahtaa: "Jos sinä nyt antaisit minun vain kertoa mitä tapahtui." Isabell kääntää hämälään katseensa alaspäin: "Anteeksi. Jatka vain." "No pian Emelie löysi meidät. Hän tarttui tyttöön kovakouraisesti kiinni ja raahasi hänet hänen itkustaan ja huudostaan huolimatta lähimmän ehjän portaalin luokse ja..." "Etkö sinä sitten tehnyt mitään? Annoitko Emelien todellakin viedä hänet?" Isabell kysyy. "En päässyt taaskaan vielä loppuun kun keskeytit

minut”, Antonio huomauttaa ja jatkaa, ”mutta joka tapauksessa. Minä yritin estää tämän, mutta Emelie oli minua vahvempi. Kuulen vieläkin sen tytön viattoman huudon korvissani kun hän huusi, Antonio auta minua! Antonio kiltti, auta! En tahdo palata kotiin ja jättää sinua. Minä rakastan tätä paikkaa ja sinä olet paras ystäväni... Mutta mitään ei ollut enää tehtävissä. Emelie pakotti hänet palaamaan, sillä hän tiesi, että minä todella pidin hänestä.” Isabell katsahtaa Antonioon kauhuissaan ja itsekään tajuamatta tilannetta hän haluaa tätä. ”Anna anteeksi. En tiennyt...” hän kuiskaa.

Pikkupojat, jotka olivat olleet aivan Antonion ja Isabellen lähettyvillä kuuntelemassa tarinaa naurahtavat, jolloin Isabell havahtuu. Hän vetää nopeasti kätensä pois Antonion ympäriltä ja kun Antonio ei sano mitään, hymyilee vain Isabell punastuu aivan täysin. Luulen, että vaikka luulin Emelien rikkoneen aivan jokaisen peiliportaalin hän kai sitten kuitenkin unohti rikkoo muutamia niistä.” Antonio toteaa lyhyen hiljaisuuden jälkeen. ”Surullista”, toteaa Isabell, ”siis ei se että hän unohti rikkoo muutamia portaaleja, vaan se että tämä on hyvin kaunis paikka ja meidän maailmamme lapset rakastaisivat tätä mutta nyt he eivät saa varmaankaan koskaan nähdä tätä ihastuttavaa paikkaa. Mutta mietin vain sitä, että jos portit ovat peilejä, niin eikö mikä tahansa peili käy?” ”Ei käy, sen täytyy olla juuri sellainen tietynlainen peili. Peili jonka itse Story Landyn hallitsija on loihtinut. Tietysti en tiedä millaisia tai millaisissa paikoissa kyseiset peilit teidän maailmassanne ovat mutta sillä todellakin on väliä, millainen peili on kyseessä”, Antonio huomauttaa. ”Ai”, Isabell huokaa.

Kun Isabell oli hyvästellyt Antonion ja luvannut tälle palata huomenna Story Landiin, hän lähti kävelemään sinne päin, mistä oli saapunutkin. Kun hän oli kävellyt hetken aikaa, hän näki puun, johon oli kirjoitettu samanlainen vaaleanpunainen paperilappunen kuin peiliin, josta hän oli tullut. Isabell kosketti puuta. Hänen kätensä meni sen lävitse. Niinpä Isabell käveli puun läpi. Hän tunsi samanlaisen pienen tipahduksen kuin Story Landiin mennessään, mutta nyt hän todella huomasi olevansa kotona ja katsovansa itseään tavallisesta wc:n peilistä. Oli hetken aivan hiljaista. Isabell hengitti syvään. Oliko Story Land totta, vai oliko hän nukahtanut jossain vaiheessa ja nähnyt taas vain unta? Isabell oli aivan pyörällä päästään. Mutta yhtäkkiä hänen pikkusiskonsa Hannah avasi wc:n oven ja huudahti: ”Isä, hei! Hän on täällä. Minä löysin hänet. Isabell on täällä! Isä tule vaikka katsomaan!” Isabellen isä juoksi paikalle. ”Olethan kunnossa Isabell? Missä olet ollut? Olemme etsineet sinua kokonaisen tunnin. Milloin tulit kotiin? Olisit kyllä voinut ilmoittaa, mihin menet”, hän kysyy huolissaan, mutta myös hieman ärtyneenä. Isabell mietti hetken, hän ei voisi kertoa totuutta, koska isä ei kuitenkaan uskoisi. ”No”, hän aloittaa, ”olin... Minä siis olin... Olin Julien luona, anteeksi, että en ilmoittanut isä”, keksi hän lopulta vastata. ”Hyvä on. Olin vain hyvin huolissani”, hänen isänsä sanoi. Hannah käveli varovaisesti isosiskonsa luokse, halasi tätä lujaa puristaen ja samalla kuiskaten: ”Minulla oli sinua ikävä Isabell.” Tämän jälkeen hän vain naurahtaa ja juoksee jatkamaan leikkejään.

Seuraavana päivänä koulussa Isabell ei pystynyt yhtään keskittymään. Hän ei saanut Story Landia ja Antoniota taaskaan mielestään. Esimerkiksi, kun häneltä kysyttiin historian tunnilla vuoden 1980 presidenttiä, hän vastasi Antonio. Ja kun maantiedon tunnilla opettaja kysyi suurimman väkiluvun omaavaa valtiota, hän vastasi Story Land. Eivätkä kemian, musiikin ja matematiikan tunnitkaan menneet yhtään sen paremmin. Kemiaan tunnilla hän mei-

nasi räjäyttää koko luokan yrittäessään tehdä taikapölyä, musiikin tunnilla hän vain haaveili ja matematiikan tunnilla hän ei saanut vihkoonsa kuin hyvän ja pahan kuningattaren, pikkutytön ja sydämen. Jokaisella tunnilla opettaja kysyi, mikä häntä vaivaa ja joka kerta Isabell vastasi että kaikki on hyvin, ei hätää, olen kyllä aivan kunnossa. Kun koulu sitten vihdoinkin loppui, käveli Julie Isabellen luokse ja kysyi: "Mikä ihme sinulla on? Näitkö taas sitä unta, vai mikä on hätänä Isabell?" Isabell katsoi Julieen päin ja huokaisi: "Ei mikään, tai no joo se uni tai kun..." "Lopeta jo tuo Isabell! Olet seitsemäntoista, mutta uskot silti ties mihin ihmemaihin!" sanoi Julie jo vähän turhautuneena. Mutta Isabell ei kuunnellut, hän vain nousi ylös ja lähti paikalta, mutta juuri kun hän oli tyttöjen vessojen kohdalla, hänestä alkoi tuntua, kuin jokin siellä olisi vetänyt magneetin lailla häntä puoleensa. Niinpä hän sitten käveli sinne, ja arvaattekos, mitä hän näki? Samanlaisen vaaleanpunaisen paperilappusen kuin eilen kotoaan. Siispä hän tiesi kuinka toimia.

Kun Isabell oli palannut Story Landiin, hän käveli suorinta tietä samalle aukiolle, missä oli ollut eilenkin. Hän istui samalle rantatöyräälle ja kuunteli, kuinka linnut lauloivat. Kohta paikalle saapui myös Antonio. "Hei Isabell neiti!" hän tervehti. "Hei!" tervehti Isabell takaisin. "No", Isabell aloittaa, "tulit takaisin kuten lupasin." Antonio hymyili ja Isabell hymyili takaisin. Oli aivan hiljaista, vain linnut lauloivat. Pian Isabell alkoi tuntea outoa tunnetta rinnassaan, aivan kuin hänen sydämensä olisi pakahtunut. Hän ei voinut olla hymyilemättä ja kun hän tunsu Antonion käden tarttuvan hellästi hänen omaansa, hänen jalkansa meinasivat pettää. "Isabell", aloitti Antonio, "olen tässä koko eilisen päivän ajatellut..." Mutta pidemmälle hän ei kerennyt kertoa, kun he kuuluivat takaansa ilkkurista naurua. Se oli Emelie. "Hyvää päivää", sanoi hän ilkkurisesti. "Hmm... Sinuthan minä tunnenkin pikku Antonio mutta kukas tuo sinun ystäväsi on? Häntä en tunnistaakaan." Isabell katseli Emelieta sydän pysähtyneenä. "Sinä olet kai kuningatar Emelie. Se joka ei pidä vieraista", sai Isabell suustaan ulos jollain ihmeen kaupalla. "Oikein. Minä olen kuningatar Emelie. Et taidakaan olla niin typerä pikkutyttö..." lopetti Emelie lauseensa kuin jokin olisi tukahduttanut hänen ääneensä. "Sinä et voi... minähän... Miten tämä voi olla mahdollista?" jatkoi Emelie vielä. Isabell ei liiku milliäkään. Hän ei myöskään huuda tai kilju, sillä hän on aivan liian peloissaan toisin kuin Antonio, joka hyppäsi hänen eteensä ja sanoi hyvin vahvalla ja varmallalla äänellä: "Et satuta häntä Emelie! Et tee sitä minulle uudestaan! Olet jo vienyt minulta yhden tytön, josta todella välitin. Toista kertaa en anna sinun tehdä sitä!" Emelie katsahtaa Antonioon ja naurahtaa hyvin ivallisesti: "Mutta voi minun pieni Antonioni", hän aloittaa ja ottaa muutaman askeleen lähemmäksi häntä ja Isabellea, "kahdeksan vuotta. Niin lyhyt mutta toisaalta niin pitkä aika... Luulisi sinun sentään Antonio olevan kuitenkin sen verran fiksu, että tunnistaisit hänet vielä." Silloin Antonio kalpenee kalman valkoiseksi. Hän kääntää katseensa kohti Isabellea joka on jo aivan lähellä sitä, että alkaisi itkeä. "No, etkös todellakaan tunnista häntä, Antonio. Täytyykös minun virkistää muistiasi hieman?" naurahtaa Emelie taas, jonka jälkeen hän tarttuu kiinni Isabellen, joka ei ehdi tehdä mitään, käteen ja repäisee hänet lähemmäksi itseään. Isabell, joka on aivan pakokauhun vallassa huutaa: "Antonio auta minua! Antonio kiltti, auta!" Ja sillä hetkellä Antonio muistaa kaiken. Se pikkutyttö kahdeksan vuoden takaa. Se oli ollut Isabell. "Isabell se olit sinä! Se pikkutyttö kahdeksan vuotta sitten oranssine saporoinesi ja rusetteinesi. Se olit sinä Isabell!" huutaa Antonio. Silloin myös Isabell muistaa kaiken: "Siksi minä siis näin sitä unta. Se ei

ollutkaan vain pelkkä uni eikä oikeastaan unta ollenkaan. Se oli vain minun muistoni, jota pääni kävi läpi joka ikinen yö... ” Tämän sanottuaan Isabell purskahtaa itkuun. Hän ei enää tiedä mitä tehdä tai sanoa. Hän oli aina aikaisemmin luullut sitä vain uneksi, mutta nyt hänen ihanimmasta ja kamalimmasta unestaan olikin tullut täyttä totta.

”No Antonio. Etkös aio pelastaa häntä?” nauraa Emelie. Silloin Antonio hyökkää Emelien kimppuun. Hän saa juuri ja juuri vapautettua Isabellen Emelien otteesta. ”Juokse Isabell!” huutaa Antonio tämän jälkeen. ”Jos hän saa sinut kiinni, hän tappaa sinut!” Silloin Isabell juoksi. Kerran hän vain katsahtaa taakseen tarkistaakseen, että myös Antonio pääsee pakoon. Isabell juoksi henkensä edestä. Hän ei voinut uskoa äskettäin muistamaansa. Kaikki oli siis sittenkin totta. Ei vain unta vaan täyttä totta. Isabell juoksi niin kauan, kunnes hän näki puun jossa oli vaaleanpunainen paperilappunen. Silloin hän juoksi puun sisään, ja kohta hän huomasi rojahtaneensa tutun koulun wc:n lattialle. Isabell kosketti hyvin varovaisesti peiliä, mutta mitään ei tapahtunut. Hän istahti lattialle, sillä hän oli hyvin pyörällä päästään ja itki.

Seuraavana päivänä ei ollut koulua, sillä oli lauantai. Kello oli jo yli kolmen. Isabell istuskeli omalla sängyllään ja mietti kaikkea tapahtunutta. Hän ajatteli Emelieta, Antoniota ja sitä pientä ihanaa hetkeä Antonion kanssa lammen äärellä ennen Emelien saapumista. Hän myös ajatteli muistoaan ja yhtäkkiä, aivan kuin joku olisi lukenut hänen ajatuksensa siitä, että hän tahtoi palata Story Landiin, hän alkoi tuntea taas samanlaista vetovoimaa kuin silloin koulussa. Hän nousi sängyltään ja katsoi ympärilleen. Ja kuinkas ollakaan hän löytää taas kauniilla kultakynällä kirjoitetun vaaleanpunaisen paperilappusen. Tällä kertaa oman huoneensa kokopeilin reunasta. Isabell empi hetken ennen sisään astumista. Hän pelkäsi Emelieta, mutta hänen sydämensä käski mennä. Niinpä Isabell astui jo kolmannen kerran sisään peiliin. Nyt paikka oli Isabellille jo tuttu. Hän käveli lammentöyrästä ympäri ja katseli perhosten värikästä leikkiä. Mutta sitten hänen mieleensä juolahti ajatus, jonka hän oli jo kokonaan unohtanut. ”Mistä Antonio tietää, että olen taas täällä?” Isabell mietti hetken, kunnes hän muisti erään loistavan idean. ”Minä tiedän”, hän sanoi itselleen. ”Tämähän on eräänlainen satumaa. Joten täällä on satujen säännöt.” Sen jälkeen hän huikkaa yhdelle kauniin väriselle perhoselle. Perhonen laskeutuu Isabellen luokse ja Isabell pyytää perhosta viemään häneltä viestin Antoniolle. Perhonen kuuntelee tarkkaan, mitä Isabell sanoo, heilauttaa pari kertaa kauniita siipiään kunnes lähtee lentoon. ”Onnea!” huutaa Isabell sen perään ja hymyilee.

Hetken kuluttua perhonen lentää takaisin Isabellen luokse perässään juokseva Antonio. ”Hei Isabell! Sinä siis muistit vielä perhosviestit. Perhoset tuovat kyllä varmasti aina viestin perille”, kertoo Antonio ja silittää kädelleen istahtanutta perhosta, joka heilauttaa kauniita siipiä kiitokseksi. ”Mitä?” Isabell ihmettelee. ”Se siis oikeasti on totta, täällä on sadun säännöt.” Kuluu hetki. Ja pian Isabell huomaa taas, kuinka hänen sydämensä alkaa takoa puolet nopeampaa ja hänen jalkansa alkavat vapista ja kädet hikoilla. Kun Antonio astuu askelen lähemmäksi, ei Isabell voi taaskaan kuin hymyillä. ”Niin Isabell, olin kertomassa sinulle eilen yhtä hyvin tärkeää asiaa, ennen kuin Emelie tuli paikalle. Kerron sen sinulle nyt”, Antonio aloittaa, mutta silloin Isabell tarttuu nopeasti Antoniota käsistä ja sanoo: ”Antonio, minunkin pitäisi kertoa sinulle jotakin, katsos kun... Minä taidan olla...” Isabell katsoi Antoniota suoraan silmiin ja hengitti hyvin syvään. Oli aivan hiljaista. Aivan

kuin itse aikakin olisi pysähtynyt heidän ylleen. Siinä he seisoivat sanaakaan enää sanomatta. Eikä siihen muuta tarvittu, kuin ne hennot katseet, niin toinen tiesi, mitä toinen oli sanomassa. Antonio tarttui varovasti Isabelle hänen lantiostaan ja selästään. Isabell hymyili. Ja silloin Antonio suuteli Isabelle ja Isabell suuteli takaisin. He olivat siinä ties miten pitkään, onnellisina, vain he kaksi ja hiljaisuus.

Kun Isabell palasi kotiin, oli jo ilta. Aurinko oli jo vaipunut sen suuren mäen taakse ja linnut lopettaneet lauluharjoituksensa voidakseen laittaa poikasensa nukkumaan. Isabell tunsu koko kehonsa tärisävän, mutta ei kylmästä vaan onnesta. Hän riisui ne uudet mustat kengät jalastaan ja hengitteli syvään rauhallisia hengityksiä. Hänen kätensä hikoilivat taas ja tuntui, niin kuin maa jalkojen alla voisi pettää aivan minä hetkenä hyvänsä. Ja niin Isabelle valtasi pian kauhea väsymys, joten hän rojahti omalle sängylleen ja nukahti.

Kului hetki ja toinen, ehkä jopa kolmaskin kunnes Isabell äkkiä heräsi kauheaan tunteeseen. Hän nousi ylös ja huudahti: "Emelie on rikkonut loputkin portaalit!" Oli aivan pilkko pimeää. Isabell astui pari askelta lähemmäksi ovea sytyttääkseen valot, mutta silloin hän tunsu jalkojensa alla jotain hyvin terävää, aivan kuin peilin sirpaleita. "Peilin sirpaleita..." havahtuu Isabell. Silloin hän juoksee valokatkaisimen luokse, vaikka häneen sattuu ja sytyttää valot. "Voi ei!" Isabell kiljaisee. Hän näkee tuhansiksi sirpaleiksi hajonneen kokopeilinsä. Sen jälkeen Isabell juoksee tarkistamaan wc:n peilin. Sama juttu, tuhansina sirpaleina. Silloin Isabell tuntee palan kurkussaan ja kylmien kyynelten valuvan hitaasti pitkin hänen poskiaaan. Mutta silloin hän muistaa, että koulussa oli vielä yksi portaalit. Isabell veti nopeasti hilkan yllensä, laittoi kengät jalkaansa, hyppäsi fillarinsa selkään ja ajoi niin lujaa kuin pystyi kohti koulua. Oli alkanut sataa. Painavat pisarat pieksivät Isabelle kasvoja, mutta hän ei välittänyt siitä vaan jatkoi ajamista. Kun Isabell pääsi vihdoinkin koulun pihaan, hän jätti pyörän niille sijoilleen ja juoksi ovelle. Ovi oli lukossa, koska oli sunnuntai. Mutta Isabelle ei pidätellyt mikään. Hän haki suuren kiven ja murtautui sisään. Hän juoksi nopeampaa kuin koskaan aikaisemmin käytävälle, missä oikea vessa oli. Hän avasi vessan oven ja purskahti vielä lohduttomampaan itkuun, sillä jäljellä oli vain tuhansia peilin sirpaleita.

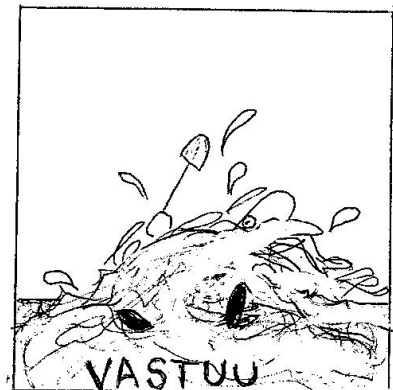
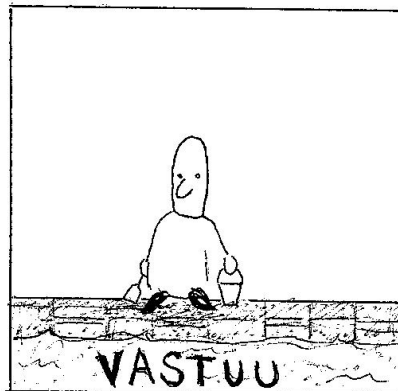
Isabell otti sirpaleita käsiinsä ja puristi niitä lujaa. Hän huomasi, kuinka punainen veri alkoi tippua hänen kämmenistään suurina pisaroina lattialle. "Kuinka näin voi käydä?" Isabell nyhykii. "Olisi pitänyt jäädä Story landiin." Hän painaa veriset kätensä kasvoilleen, eikä voi lopettaa lohdutonta itkemistään. Koulun hälytyskellot olivat alkaneet soida, mutta Isabell ei siitä välittänyt. Hän vain itkeä nyhykkytti. Yhtäkkiä Isabell kuulee kuitenkin jotain hyvin erityistä. Hän kuulee Antonion äänen kutsuvan häntä. Isabell nousee ylös ja katsoo ympärilleen. Hän on Story Landissa. Antonio juoksee hänen luokseen. "Oletko kunnossa Isabell?" hän kysyy. Isabell tarttuu kiinni Antonioon ja vastaa: "Nyt olen kunnossa, kun olen sinun kanssasi." "Mitä on tapahtunut?" kysyy hämmästynyt Antonio. Isabell nyhykäisee ja vastaa pala kurkussaan: "Hän rikkoi loputkin portaalit... ja nyt jos palaan kotiin, en pääse enää koskaan takaisin." Hän purskahtaa uudestaan sydämiä särkevään itkuun. "Mutta en tahdo jättää sinua Antonio, sillä rakastan sinua! Älä pakota minua valitsemaan kahden aivan erilaisen maailman väliltä niin kuin toisten lasten täytyi tehdä." Antonio huokaa syvään: "Mutta niin kaunis ja suloinen kuin sinä oletkin Isabell, sinun täytyy valita." "No, sitten", Isabell aloittaa, "jään Story Landiin, sillä täällä olen onnellinen. Ymmärrät-hän?"

Vartijat saapuivat koululle noin kymmenen minuuttia sen jälkeen, kun hälytyskellot olivat alkaneet soida. He tutkivat koko koulun ja löytäessään verisen Isabellen ruumin vessasta, he soittivat paikalle ambulanssin. "Mitään ei ole enää tehtävissä", kertoo ambulanssikuski. "Tyttö on kuollut."

Helena Suomala

NEAREST

EF

KONSERTTIARVOSTELU

Elokuvamusiikkia Madetojan salilla

Lapin sotilassoittokunta, Oulun konservatorion ja seurakuntien puhallinorkesterit Viventi ja Virtuoso, johtajana Juha Ketola Madetojan salissa 13.9.2016.

Linda Kärppä 13.9.2016

Madetojan sali oli tiistaina 13.9. täynnä monen ikäisiä kuulijoita Livenä Leffaan -kiertueen elokuvamusiikin konsertissa. Livenä Leffaan -kiertue on paikallisten konservatorioiden sekä musiikkiopistojen järjestämä sotilasmusiikkialan valtakunnallinen elokuvamusiikin konserttisarja. Kiertue ajoittui syksyyn 2016, ja se ulottui läpi Suomen Helsingistä Rovaniemelle. Lapin sotilassoittokunnan päällikkökapellimestari Juha Ketola johti noin tunnin kestävästä konsertista, jossa mukana olivat soittamassa Lapin sotilassoittokunta, Oulun konservatorion ja seurakuntien puhallinorkesterit Viventi ja Virtuoso.

Elokuvamusiikkikonsertissa soitettiin tuttuja klassikkoelokuvien musiikkia. Ohjelmisto oli tehty hyvin kiinnostavaksi, mukana olivat muun muassa Frozen, James Bond, Risto Rämpääjä sekä muita hienoja kappaleita perheen pienimmät erityisesti huomioon ottaen. Koko konsertissa oli heti alussa odottava ja innokas tunnelma. Kuitenkin heti konsertin ensimmäinen kappale Star Wars laannutti valitettavasti hieman tunnelmaa. Vaikka Star Wars on todella mahtipontinen ja hieno kappale, sitä ei saatu kuulostamaan niin hienolta kuin se voisi olla. Kappale pysyi suhteellisen vaisuna koko ajan eikä räjähtänyt oikein missään vaiheessa. Kappale soitettiin puhtaasti kaikin puolin, mutta se ei herättänyt suurta mielenkiintoa. Tuohon kohtaan konsertin aloituskappaleen paikalle olisi sopinut paremmin jokin heti alusta voimakas ja menevä kappale.

Konsertin edetessä kappaleet kuitenkin paranivat kerta toisensa jälkeen. Mieleenpainuvimpia olivat ehdottomasti Frozen sekä Risto Räppääjä. Nämä kappaleet olivat todella meneviä sekä mukaansatempaavia ja tekivät tästä konsertista todella upean. Konsertti oli kokonaisuudessaan hieno. Alkukappaletta lukuun ottamatta ohjelmisto oli hyvin suunniteltu sekä toteutettu.

Konsertissa mieleen jäi vahvasti hyvin korkealta ja kovaa soitettu trumpettisoolo, joka sai osan kuuntelijoista pitelemään korviaan. Mieleen jäi myös orkesterin yllä olevaan valkokangastauluun heijastetut värikkäät illuusiomaiset videot, joita näytettiin kappaleiden aikana. Liian kirkkaita värejä sekä liikkuvia pyörteitä ei pystynyt ollenkaan katsomaan, sillä se aiheutti pääkipua. Lavalle ei pystynyt juuri katsomaan videoiden takia. Vaikka melkein koko konsertin ajan katsoin lattiaan ja nautin vain kuuntelemisesta, konsertti oli yksi parhaimmista konserteista missä olen ollut. □

KONSERTTIARVIO JA KUVAGALLERIA

Klassisen musiikin iltapäivä

Torstaina 10.11.2016 saatiin koko Madetojan musiikkilukion voimin kuunnella monipuolista ja kaunista klassista musiikkia Tulenbergin salissa. Kahdessa konsertissa musiikkilukion oppilaat pääsivät esiintymään ja näyttämään taitonsa koko lukiolle.

Teksti: Eveliina Jäntti 18.11.2016

Vaikkei klassisen musiikin ystävä olisikaan, klassisen musiikin iltapäivä jaksoi silti viihdyttää jo pelkällä monipuolisuudellaan. Madetojan musiikkilukion oppilaat saivat osallistua esiintymään tähän perinteikkääseen tapahtumaan vapaasti enintään viiden henkilön kokoonpanoin, intoa osallistumiseen kyllä löytyi. Intoa yleisöstäkin löytyi, Tulinbergin sali täyttyi jokaista paikkaa myöten.

Klassisen musiikin iltapäivä oli musiikkilukion ykkösille ensimmäinen konsertti, jossa oli mahdollisuus esiintyä koko koulun nähden. Tämä ei kuitenkaan tuntunut tuottavan liikaa paineita, sillä klassisen musiikin konserteissa nähtiin runsaasti lukion ekaluokkalaisia vanhempien opiskelijoiden joukossa. Kaikki konserteissa esiintyjät saivat lähteä konsertista hyvin mielin, kaikki esittivät oman kappaleensa onnistuneesti.

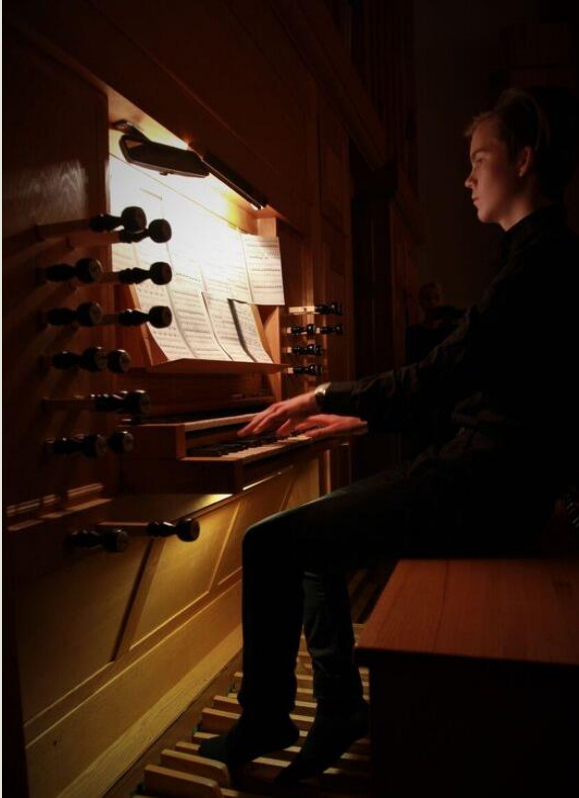
Madetojan musiikkilukion musiikinopettajat olivat mahdollistaneet erilaisten kuorojen ja orkesterin esiintymiset, kiitos siis heille madislaisten opettamisesta. Klassisen musiikin iltapäivässä kuultiin kaksi onnistunutta konserttia, jokaisella esiintyjällä ja kokoonpanolla oli omanlainen äänimaailmansa ja tulkintansa kappaleista.

Ensimmäisessä konsertissa kuultiin erilaisia kokoonpanoja, kuorolaulua, sooloesiintymisiä sekä sekakuoroa. Konsertin ensimmäisen osan aloitti Madetojan musiikkilukion sekakuoro kappaleilla *Oman kullan silmät* ja *Silmät armaat sinisen harmaat* **Johanna Kemppaisen** johdolla. Sekakuorossa on lukiolaisia ykkösistä abiturientteihin. □

Kuvagalleria ensimmäisen konsertin esityksistä

Madetojan musiikkilukion sekakuoro aloitti Klassisen musiikin iltapäivän.

Jaakko Tyni soittamassa Boellmanin *Toccatan*.
m

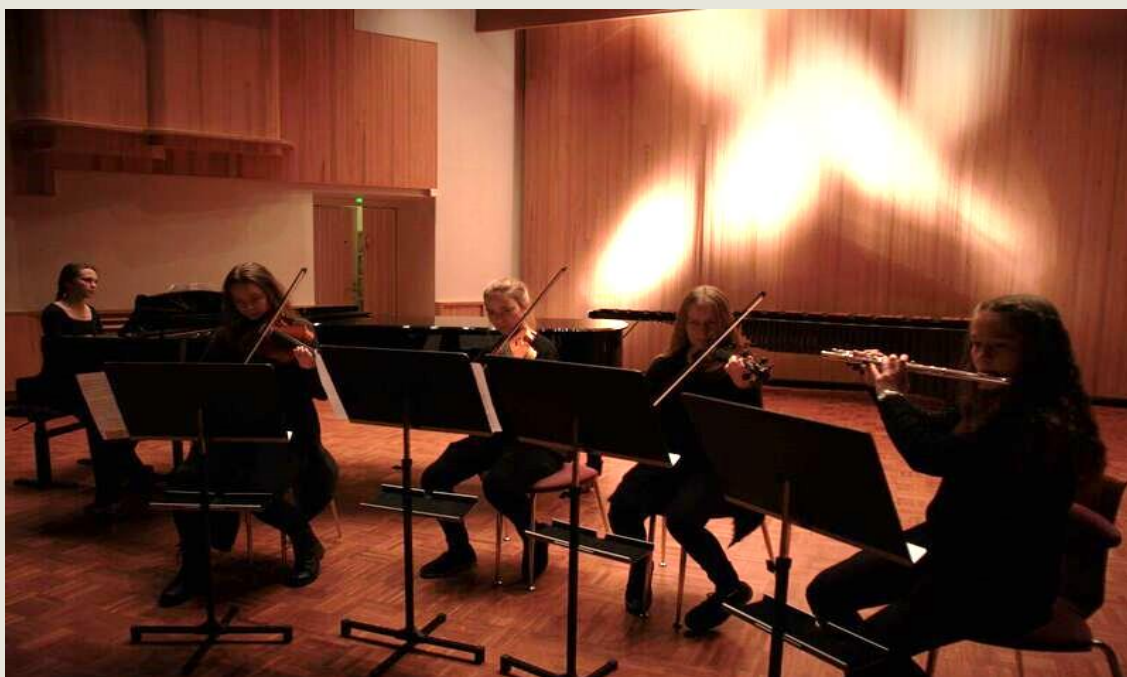
The minstrel's adieu to his native land-
kappaleen esitti Aurora Okkonen.

Sonja Hiltunen laulamassa Erkki Melarinin *Mirjamin laulua* Anna-Sofia Ahon säestämänä.

J.S.Bachin kappaleen *Preludi ja Fuuga B-duurissa* esitti Niilo Korsulainen.

Sara-Lotta Aho, Anna-Sofia Aho, Nelli Inkeroinen, Linda Heikkala ja Ella Kolmonen soittamassa kappaleen *Air Francois* Couperinilta.

C.P.E. Bach: *Kolme pientä sonaattia, Sonaatti 1*. Esiintyjinä Tiina Niemelä, Hanna-Kerttu Haho, Alma Marjanen, Henna Mankinen ja Emmi Mällinen.

Eero Tekoniemi, Matti Seppänen ja Taneli Ollila soittamassa *Encore Eliseä*.

Elli Seeskorpi lauloi Franz Schubertin *Seligkeitin* Riikka Lumiahon säestämänä.

Taneli Mikkola lauloi Niilo Korsulaisen säestämänä Oskar Merikannon kappaleen *Soi vienosti murheeni mun.*

Sofia Filppula soittamassa Hens Ver-
waajien kappaletta *Kuhlauntyyliin*.

Jussi Sippola soittamassa R. Rodge-
rin kappaletta *Edelweiss*.

Alisa Puurunen laulamassa Riikka Lumiaho säestämänä Oskar Merikannon *pai pai paitares-
sua*.

Ilina Ylikulju, Ainomaija Luukkonen, Inka Pigg, Reetta Savolainen, Venla Sivula ja Riikka Lumiaho esittivät kappaleen *Intermezzo* Pietro Mascagnilta.

Roosa Heikkinen, Venla Suopanki ja Hilla Saukko soittivat Pablo Toribio Gilin kappaleen *Rivera*.

Nelli Inkeroinen, Iida Koistinen, Jessica Lohi, Arttu Hintikka ja Emilia Paaso lauloivat Jorma Panulan kappaleen *Jaakko kulta*.

Hummelin klarinettitrioin esittivät Anssi Heikkinen, Elisa Kähkönen ja Taru Salonurmi.

Astor Piazzollan kappale *Adios Nonino* lida Kinnusen, Martha Effen, Janette Väinölän ja Joonna Rätyn esittämänä.

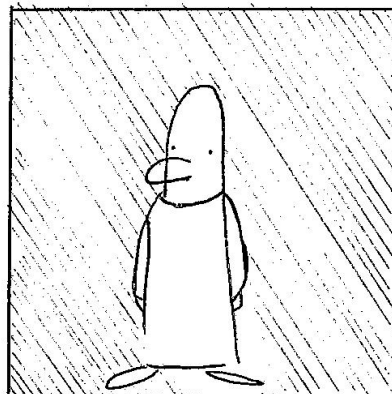
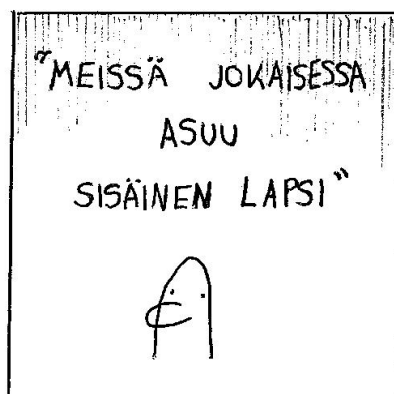

Maria Littow ja Lydia Alakärppä soittivat Johan Straussin *Chit-chat polkan*.

Katariina Niemelä ja Adalmiina Ervasti soittivat One Directionin *Night Changes*.

NEAREST

Klassisen musiikin iltapäiväkonsertti osa 2

Konsertin avasi Jaakko Jauhaisen johtama Madetojan musiikkilukion sinfoniaorkesteri soittaen Felix Mendelssohnin 5. sinfonian 4. osan.

Mendelssohnin 4. Sinfonian 2. osan soittivat pianolla Jenny Paaso ja Leena-Maija Holma.

Jami Kontturi lauloi Toivo Kuulan sovituksen kappaleesta *Niin kauan minä tramppaan*.

Toivo Kuulan *Aamulaulun* lauloi Reeta Tyni ja pianossa säesti Jenna Pistemaa.

Julia Holm ja Adalmiina Ervasti soittivat kitaroilla E. Demarsonin ja D. Whiten *Linnun*.

Viulua soittivat Saira Paloniemi ja Henriina Soronen vetäen Johannes Brahmsin *Wiegendliedin*.

Roosa Heikkinen ja Julia Toppi soittivat nelikäisesti pianolla Brahmsin *Hungarian Dance No. 5* F#-mollissa.

Sellossa oli Anette Silvamaa, alttoviuluissa Janita Vilkuna ja Nella Lepistö, viulussa Vera Ruokonen ja Helka Hienonen, huilussa Jenni Laurila ja pianossa Emilia Kämäräinen. Kappaleena oli Giovanni Battista Pescettin *Allegretto in C*.

Boismortierin *Couranten* soittivat huiluin Sofia Battini, Marjo Ylikoski ja Annika Lahti.

Eriika Ketara soitti pianolla Lisztin *Etydi Op. 1 Nro 7*:n.

Ehrströmin *Joutsenen* laulua saimme kuulla Mirja Poukkeelta, Vera Ruokoselta, Elli Seeskorvelta, Joanna Pitkäseltä ja Veera Savelalta.

Camille Saint-Saensin *The Swanin* soittivat huiluissa Anna-Sofia Lehto, Marjo Ylikoski ja Annika Ahonen ja pianossa Jenna Pistemaa.

Elli Seppänen soitti pianolla Jean Sibeliuksen *Joveur de harpen*.

Heino Kasken *Pankakosken* soitti pianolla Anna-Sofia Aho.

Alma ja Edla Marjanen soittivat viuluilla C. Danelan *Duetto nro. 13*.

David Hamiltonin *Ave Marian* lauloivat Helmi-Riitta Pikkarainen, Inka Pigg, Jenny Paaso, Leena-Maija Holma, Suvi Kangas ja Heini Toppinen.

Jenni Laurila soitti huilua ja Eerika Näsänen pianoa. Kappaleena oli Souvenir Russen ja Ernesto Köhlerin *Op. 60*.

S. Rachmaninovin *Op. 23 No. 5*:n soitti pianolla Maaria Littow.

Merikannon *Soipa kielen* lauloivat Iida Koistinen ja Johan Myllynen ja pianolla säesti Arto Kurtti.

Sofia Luukkonen soitti viulua ja Jenni Laurila pianoa. Kappaleena oli Charles Danclan *Premier solo Op. 77*.

Annu Kuivas soitti pianolla Hens Vlam-Verwaaijenin *Running awayn*.

Niilo Korsulainen säesti pianolla ja Ada Skytte soitti alttoviulua, kun he soittivat Robert Schumannin *Träumerein*.

Konsertin päätti tyttökuoro.

Kiitos vielä kuvaaja Tommi Kuismalle, joka otti varsin upeita kuvia konsertista.

A Monster Calls – elokuva elämäsestä

A Monster Calls -elokuvan ensi-ilta Suomessa oli 4.11.2016. Elokuva pohjautuu Patric Nessin palkittuun romaaniin, joka ilmestyi vuonna 2011.

Teksti: Eveliina Jäntti 12.11.2016

Tarina kertoo koulukiusatusta pojasta **Conor O'Malleysta** jonka äiti on pahasti sairas. Conorin ikkunasta näkyvä ikivanha puu herää henkiin avuksi ja kertoo pojalle aina yhden tarinan seitsemän yli keskiyön.

Myöhemmin poika muuttaa vasten tahtoaan isoäitinsä luokse, sillä hän ei voi muuttaa asumaan isänsä luokse tämän asuessa toisella puolen valtamerä. Ikivanha puu opettaa tarinoillaan Conorille elämästä ja rohkeudesta.

Elokuva *A Monster Calls* on tähän asti ehkä parhain elokuva, jonka olen koskaan nähnyt. Se oli uniikki omalla tavallaan, sillä elokuvan ohjaaja **J.A Bayona** oli käyttänyt uskomatonta nerokuutta ja vertauskuvia elokuvassa.

A Monster Calls kesti lähes kaksi tuntia, ja suurin piirtein puolestavälistä eteenpäin itselläni kyyneleet valui lähes koko elokuvan loppuun saakka. Elokuva oli koskettava, inspiroiva ja surullinen. Elokuvan tunnemyrskyn jälkeen tuli kuitenkin toiveikas ja iloinen mieli.

Äänisuunnittelu ja taiteelliset animaatiot olivat elokuvassa kirsikka kakun päällä. Elokuvan taiteellisuus oli kaunista ja todella inspiroivaa. Äänimaailma hämmästyttävän nerokkaasti suunniteltu.

Suosittelen *A Monster Calls* -elokuvaa oikeastaan kaikille. Se saa todellakin ajatukset pyörimään, ja elokuvan monitulkintaisuus on mielenkiintoista. □

Digitalisoituminen opinnoissa: Paperikirjojen vääjäämätön kohtalo?

Nyt kun olemme siirtyneet uuteen opetussuunnitelmaan, me opiskelijat olemme entistä riippuvaisempia tietokoneista. Ainakin täällä Madetojalla joillakin kursseilla on pakko olla sähköinen kurssimateriaali perinteisen paperikirjan sijaan. Samalla sähköistyvät myös ylioppilaskirjoitukset.

Mika Alila 13.12.2016

Visio on kehityksen kannalta hyvä, mutta ongelmilta ei ole välttytty. Tietotekniikkaan erikoistunut aikakauslehti Mikrobitti oli tehnyt tutkimuksen 22. syyskuuta julkaistussa numerossaan, jossa testattiin 11 uuden ja yhden vähän vanhemman kannettavan tietokoneen toimivuutta Linux-pohjaisen DigabiOS:n kanssa, jota käytetään ylioppilaskirjoituksia tehtäessä. Järjestelmä käynnistetään usb-tikulta ja tietokone yhdistetään verkkoon verkkokaapelilla. Vain harvoissa kirjoituksissa käytetään langatonta verkkoa, mutta useissa Digabia hyödyntävissä kurssikokeissa se on käytössä vähäisen vastaanottimen rasituksen ansiosta. Tutkimuksessa vain 25 % läppäreistä oli pystynyt pyörittämään järjestelmää itsenäisesti, ilman erillisiä laitteita. Tutkimustulos on melko huonosti yleistettävissä, koska vain pieni osa kaikista mahdollisista läppäreistä oli otettu testattavaksi.

Yleisin ongelma oli verkkoliitännän puuttuminen koneesta. Nykyään harvassa koneessa on enää verkkoliitännää, koska teknologia muuttuu koko ajan entistä langattommaksi ja koneista tehdään entistä hienompia tekemällä niistä ohuempia. Siksi on hankittava erillinen sovitin. Mikrobitti oli testannut tutkimuksessaan yhdeksää eri usb-ethernet* sovitinta, ja kaikki oli toiminut ongelmitta. Vaikka testissä ei ollutkaan suurta näytettä, niin voisi kuitenkin olettaa suurimman osan sovittimista toimivan, koska ne ovat käytännössä vain pelkkiä muuntimia. Kuitenkin lukioiden kannattaisi siirtyä langattoman verkon käyttöön, niin säästyttäisiin enemmän johtosekamelskalta, eikä tarvitsisi kuljetella mitään ylimääräistä.

(*Ethernet on eräänlainen verkkokaapelistandardi ja ehkä jopa yleisin niistä. Niinpä joitain verkkokaapeleita voi kutsua myös ethernet-kaapeleiksi, jos standardit täyttyvät.)

Ongelmia oli ilmennyt myös Digabin laitteistotuen kanssa. Esimerkiksi jotkin tasohiiret, äänipiirit tai langattomat verkkoyhteydet eivät olleet toimineet järjestelmän kanssa, vaikka muuten järjestelmä olikin toiminut normaalisti. Digabia täytyy vielä parannella etenkin laitetuen osalta.

Paljon kohua ovat aiheuttaneet läppäriin hankkimisesta aiheutuvat kulut. Jos haluaa hyvän opiskeluläppäriin, pitää pulittaa vähintäänkin 500 euroa. Kaikilla ei välttämättä ole varaa sellaiseen ja oppilaitoksillakaan ei ole varaa antaa montaa varakonetta.

Moni opiskelija tykkää edelleen käyttää paperikirjaa sähköisen sijaan. Sisältö on vain kannen avaamisen päässä, eikä lukeminen aiheuta päänsärkyä. Kirjat näyttävät upeilta hyllyllä ja muille voi ylpeillä, miten on lukenut tuhansia sivuja täyttä asiaa. Mutta karu todellisuus pitää hyväksyä. Sähköinen kirja tulee voittamaan tämän sodan. Sähköinen materiaali on paljon monipuolisempaa. Sen ansiosta voi oppia videoiden, pelien tai jonkin muun tietoteknisen ihmeen avulla.

Vaikka tämä digitalisoituminen aiheuttaakin juuri nyt meille kaikille päänvaivaa, täytyy muistaa, että tämä on vasta töyssyinen alku. Olemme pilotteja tulevaisuuden mullistavalle koulutusjärjestelmälle. Teknologia kehittyy koko ajan paremmaksi ja siitä kannattaa ottaa kaikki ilo irti. Kyllä me tähän totumme. Ihminen on totunut tuhansien vuosien ajan vaikka ja mihin.

Lähteet

<http://www.mikrobitti.fi/2016/09/mikrobitti-testi-neljannes-lappareista-toimii-ylioppilaskokeissa-ala-osta-vaaraa-lisalaitetta/>

<http://www.mikrobitti.fi/2016/09/ylioppilaskirjoitukset-digabi-usb-ethernet-adapteri/>

HAASTATTELU

Vem är du, Elisa Lehtola?

Anna-Beata Koskelo 14.12.2016

Leevi-lehti haastatteli Madetojan tuoretta ruotsinopettajaa Elisa Lehtolaa, joka otti syksyllä Arja Angerian paikan tämän siirryttyä viettämään eläkepäiviä.

Miten ja miksi päädyit juuri ruotsinopettajaksi?

– Ruotsin kielessä on aina ollut minulle se jokin. Silti aloitin lukion jälkeen opiskelut ammattikorkeassa ajatuksenani ura vaatteiden parissa. Puolessa vuodessa huomasin kuitenkin, että kieltenopiskelu houkutti edelleen. Hain opiskelemaan ruotsin ja saksan opettajaksi Oulun yliopistoon, enkä ole katunut hetkeäkään. Minulla on maailman paras ammatti.

Millaista työ Madetojalla on ollut tähän mennessä?

– Erittäin antoisaa. Siitä kiitos kuuluu teille, opiskelijat ja kollegat, kun olette ottaneet minut niin hyvin vastaan. Tunnen olevani etuoikeutettu, kun saan vielä tavallisen työn lisäksi kuunnella huolellisesti treenattuja musiikkiesityksiä.

Mikä on parasta työssäsi?

– Opiskelijat, ehdottomasti. On ilo seurata, miten motivoituneesti teette töitä tunneilla.

Mikä oli haaveammattisi lapsena?

– Lentoemäntä.

Mikä on suosikkitelevisiosarjasi tai -elokuvasi?

– Suosikkisarjani on *Gilmoren tytöt* ja suosikkielokuvani *Casablanca*.

Millaista musiikkia kuuntelet mieluiten?

– Laidasta laitaan, aika paljon ruotsinkielistä tai ruotsalaista. Paheeni on Antti Tuisku.

Mitä harrastat?

– Vaatteiden ompelu on ykkösharrastukseni, ja siihen saisin helposti kulumaan kaiken vapaa-aikani. Liikunta on myös ihanaa, erityisesti jumppa ja hiihto. Näiden ohella kuuntelen ja luen ruotsia. Siitä en irrota otettani vapaallakaan, vaan ruotsi on minulle myös harrastus.

Ketä ihaillet?

– Tähän en osaa nimetä ketään yksittäistä henkilöä; heitä on niin monta. Yhteisenä piirteenä heille kaikille on kyky ottaa toiset ihmiset huomioon ja omalla empaattisella ja positiivisella olemuksellaan ilahduttaa muita aivan tavallisena arkipäivänäkin.

Mikä on lempieläimesi?

– Corgi-mallinen koira. Sellaisen haluaisin meillekin.

Kuvaile itseäsi yhdellä adjektiivilla:

– Iloinen!

Mitä vinkkejä antaisit stressaantuneelle, tulevaisuudesta epävarmalle lukiolaiselle?

– Keskity hyvin tunnilla ja kuuntele silloin, kun sen aika on. Pohdi asioita kaverin kanssa. Mieti, mitä tiedät asiasta jo etukäteen, ja ole avoin uusille ajatuksille ja näkemyksille. Nauti lukioajasta, sillä nyt pääset laajasti tutustumaan eri maailmoihin ja samalla keräät tietoja ja taitoja, joita hyödyntää tulevaisuudessa. Tulevaisuus ei vielä välttämättä näytä selkeältä, mutta ehkä juuri mahdollisuuksien määrässä piilee sen mielekkyys. Voit saavuttaa, mitä vain, kunhan teet ahkerasti töitä tavoitteesi eteen. □

Syksyn 2016 ylioppilaat

Matleena Lepistö, Henri Marjamaa, Anna Parkkisenniemi, Miko Seppänen, Silvia Ylikulju.

Leevin toimitus onnittelee!

